

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **P. V.**, zastoupené JUDr. Jířím Machem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1, Jindřichův Hradec, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. MSK 60784/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 1. 2019, č. j. 22 A 92/2016 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 4.114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jířího Macha.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Bruntál, správní odbor (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 15. 3. 2016, č. j. MUBR/18339-16/mer-SO-816/2016/mer, zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), námitky žalobkyně proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jako neodůvodněné a záznam bodů potvrdil.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně správní žalobu, ve které namítala, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly jejími námitkami směřujícími do konkrétního přestupku a způsobu, jakým bylo o něm rozhodnuto, ale uchýlily se při vypořádání této otázky k ryzímu formalismu. Výhrady žalobkyně se týkaly záznamu dvou bodů na podkladě rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 5. 10. 2015, č. j. SMOL/211487/2015/OARMV/DPD/Reg ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 21. 12. 2016, č. j. KUOK 111317/2015, jež mělo nabýt právní moci dne 6. 1. 2016. V důsledku tohoto záznamu dosáhla žalobkyně 12, resp. 13 bodů. Záznam podle žalobkyně nebyl proveden v souladu se zákonem, když rozhodnutí Magistrátu města Olomouce jednak nemohlo nabýt právní moci, a jednak v nyní projednávané věci nebylo ke dni rozhodování správního orgánu prvního stupně toto rozhodnutí žalobkyni řádně doručeno. Žalobkyně k zastupování své osoby v přestupkovém řízení udělila plnou moc zmocněnci A. P.. V plné moci bylo výslovně uvedeno, že zmocněnec je oprávněn přijímat doručované písemnosti kromě písemností určených do vlastních rukou zmocnitele. Správní orgány obou stupňů však doručovaly svá rozhodnutí výhradně zmocněnci, a to navzdory tomu, že účinky takového doručování průkaz plné moci výslovně vylučoval. Žalobkyně se o rozhodnutí žalovaného dozvěděla teprve dne 30. 5. 2016, kdy ji zmocněnec A. P. o jeho vydání informoval. Přitom již dne 22. 4. 2016 ve smyslu § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zanikla odpovědnost žalobkyně za přestupek, protože v prekluzivní době nebylo o její vině rozhodnuto pravomocně (ani jedno rozhodnutí nebylo žalobkyni řádně doručeno).

[4] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne usnesením ze dne 2. 11. 2017, č. j. 22 A 92/2016 - 32, řízení přerušil do doby, než bude Ministerstvem dopravy rozhodnuto v přezkumném řízení na základě podnětu žalobkyně vedeném pod sp. zn. 31845/2016-MD-CKDP (přezkum ve věci přestupku žalobkyně, o němž rozhodl Magistrát města Olomouce rozhodnutím ze dne 5. 10. 2015, č. j. SMOL/211487/2015/OARMV/DPD/Reg). Uvedl, že výsledek řízení u Ministerstva dopravy může mít vliv na rozhodování v projednávané věci. Ministerstvo dopravy přípisem ze dne 5. 12. 2018 krajskému soudu sdělilo, že k provedení přezkumného řízení nepřistoupilo. Krajský soud poté v záhlaví označeným rozsudkem rozhodl, že se v řízení pokračuje (*výrok I.*), rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení (*výrok II.*) a současně mu uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta (*výrok III.*).

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je formalistické a nepřesvědčivé, a proto ho pro nepřezkoumatelnost zrušil. Konstatoval, že k žalobkyni namítanému přestupku žalovaný v rozhodnutí pouze uvedl, že zákonnost podkladového rozhodnutí není předmětem řízení o námitkách. Pro záznam bodů v bodovém hodnocení jsou primární oznámení o uložení blokové pokuty a správní či soudní rozhodnutí. Ve vyjádření k žalobě sice žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, podle kterého správní orgán v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Krajský soud však zdůraznil, že tato argumentace žalovaného zazněla až ve vyjádření k žalobě, které není součástí napadeného rozhodnutí, a proto k jeho obsahu nelze přihlížet.

[6] Krajský soud navíc uvedený judikát nepovažoval ve vztahu k posuzované věci za přílehlavý. Žalobkyně totiž svým žalobním tvrzením nenapadala skutkovou stránku označeného přestupku, ale to, že rozhodnutí o něm nemělo být v důsledku tvrzeného

nesprávného postupu při doručování opatřeno doložkou právní moci. Žalobkyně tedy zpochybnila následnou vykonatelnost označeného rozhodnutí a jeho způsobilost být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Jelikož se tvrzená „nezpůsobilost“ podkladu pro záznam bodů dotýká právě doložky právní moci, nelze úspěšně argumentovat tím, že rozhodnutí je opatřeno doložkou právní moci. Takový přístup správních orgánů nelze podle krajského soudu hodnotit jinak, než jako zcela formalistický. Ani v kontextu žalovaným označeného judikátu nelze totiž existenci doložky právní moci správního rozhodnutí považovat za absolutně nezpochybnitelnou náležitost rozhodnutí, zejména byla-li její správnost v řízení zpochybněna.

[7] Krajský soud proto uzavřel, že v dalším řízení bude nezbytné vypořádat námitku nesprávného vyznačení doložky právní moci označených rozhodnutí, a to na podkladě příslušného přestupkového spisu, z něhož bude podstatná především otázka doručení správních rozhodnutí obou stupňů, a uvážit, zda je námitka žalobkyně oprávněná. V návaznosti na učiněné závěry se pak žalovaný má také vypořádat s odvolací námitkou zániku odpovědnosti žalobkyně za označený přestupek.

III. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti výrokům II a III. rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost (dále též „stěžovatel“), a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel uvedl, že krajský soud obdržel přípis Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 8. 6. 2016, kterým bylo předmětné odvolací rozhodnutí o přestupku ze dne 21. 12. 2016, č. j. KUOK 111317/2015, postoupeno Ministerstvu dopravy s podnětem žalobkyně k zahájení přezkumného řízení. Z tohoto přípisu se podává, že rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje bylo doručováno jednak na adresu zmocněnce žalobkyně, který je převzal osobně dne 6. 1. 2016, a současně také na adresu trvalého pobytu žalobkyně, kde bylo doručeno fikcí dne 8. 1. 2016. Krajský soud poté usnesením ze dne 2. 11. 2017 přerušil řízení o žalobě z důvodu vyčkání výsledku vyřízení podnětu žalobkyně k přezkumnému řízení. Následně Ministerstvo dopravy přípisem ze dne 5. 12. 2018 krajskému soudu sdělilo, že přezkumné řízení ohledně předmětného podkladového rozhodnutí nezahájilo, neboť neshledalo žádné pochybení v postupu správních orgánů, o čemž byla žalobkyně vyrozuměna. Samotné vyrozumění žalobkyně o nezahájení přezkumného řízení si však krajský soud nevyžádal. Rozhodnutí žalovaného poté zrušil pro nepřezkoumatelnost.

[10] Podle stěžovatele již z přípisu Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 8. 6. 2016 krajský soud ověřil, že rozhodnutí bylo žalobkyni řádně doručeno, neboť i kdyby nemělo být doručováno jejímu obecnému zmocněnci, bylo současně doručeno přímo jí samotné. Totéž bylo posléze potvrzeno sdělením Ministerstva dopravy ze dne 5. 12. 2018. Krajský soud zjistil (byť předmětné listiny neprovedl jako důkaz, což však žalovaný primárně nenamítá), že k pochybení správních orgánů při záznamu bodů nedošlo a že podkladové rozhodnutí, jehož doručení, resp. nabytí právní moci bylo v řízení o námitkách zpochybňováno, bylo Ministerstvem dopravy shledáno v souladu se zákonem, a tudíž žalobní námitky nejsou důvodné a žalobkyně nebyla záznamem bodů nijak zkrácena na právech. Přesto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro údajnou nepřezkoumatelnost. Nabízí se otázka, z jakého důvodu tedy krajský soud přerušoval řízení a vyčkával výsledku vyřízení podnětu žalobkyně k přezkumu Ministerstvem dopravy, když informace o přezkumném řízení – z nichž vyplývalo, že správní orgány při záznamu bodů nepochybily a na rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, které bylo

podkladem pro záznam bodů, byla v souladu se skutečností správně vyznačena doložka právní moci s datem 6. 1. 2016 – v rozsudku nevyužil. Napadené rozhodnutí zrušil výhradně pro nepřezkoumatelnost, což mohl učinit již bezprostředně po podání žaloby, bez ohledu na výsledek přezkumného řízení.

[11] Stěžovatel uznává, že si dovede přestavit rozsáhlejší odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně v dané situaci se domnívá, že to byl naopak krajský soud, který postupoval ryze formalisticky, když rozhodnutí žalovaného za těchto okolností zrušil. Zrušení napadeného rozhodnutí krajským soudem totiž nezmění vůbec nic na právním postavení žalobkyně, které byl v souladu se zákonem zaznamenán správný počet bodů ke správnému datu na základě zákonného pravomocného rozhodnutí o přestupku. Pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného zamítl, žalovaný následně pouze vydá nové rozhodnutí o odvolání, které podrobněji odůvodní v souladu s pokynem krajského soudu, přičemž již nyní je zcela zjevné (a bylo to zjevné již před vydáním rozsudku krajského soudu), že toto nové rozhodnutí bude zcela shodné s předchozím rozhodnutím žalovaného.

[12] V neposlední řadě stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44. Uvedl, že souhlasí se závěrem krajského soudu v tom směru, že nejde o skutkovou stránku přestupku, i přesto však považuje uvedený rozsudek za aplikovatelný v dané věci. Jestliže účastník řízení má za to, že je na rozhodnutí vyznačeno nesprávné datum právní moci, je oprávněn se domáhat opravy u toho správního orgánu, který rozhodnutí vydal a který je ze zákona oprávněn doložku právní moci na rozhodnutí vyznačit. Správní orgán rozhodující o námitkách proti záznamu bodů není sám oprávněn činit si úsudek o právní moci podkladového rozhodnutí, nýbrž je jím jako pravomocným vázán až do doby, než bude takové rozhodnutí pravomocně zrušeno, resp. než bude doložka právní moci příslušným správním orgánem změněna. Stěžovatel má tedy za to, že v řízení o námitkách není správní orgán oprávněn řešit ani otázku vyznačení doložky právní moci (není-li sám tím orgánem, který dané rozhodnutí vydal; tato situace však v daném případě nenastala).

IV. Vyjádření žalobkyně

[13] Žalobkyně ve vyjádření uvedla, že kasační stížnost považuje v celém jejím rozsahu za nedůvodnou. Podaná kasační stížnost je odůvodněna ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. námitkou nesprávného právního posouzení. Obecně nesprávné právní posouzení představuje omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci jde pak tehdy, jestliže soud a) použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo b) aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil. Ani jednu z těchto alternativ však stěžovatel ve své kasační stížnosti nepodává. Obsahově předestírá své vlastní hodnocení problematiky doručení rozhodnutí o přestupku a obsah přípisů Krajského úřadu pro Olomoucký kraj a Ministerstva dopravy.

[14] Pokud se stěžovatel domnívá, že cestou kasační stížnosti má být potvrzen jeho názor na to, že správní orgán rozhodující o námitkách proti záznamu bodů není sám oprávněn činit si úsudek o právní moci podkladového rozhodnutí, pak s tímto názorem se krajský soud zcela přiléhavým způsobem vypořádal. Žalobkyně se s jeho posouzením plně ztotožňuje a Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *[n]esouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu*. Stejně tak může řidič podat podle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu *námitky proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů*.

[18] Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vychází z premisy, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení toliko posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat výhrady v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103). V řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů dle § 123f zákona o silničním provozu proto nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). Pouze v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103).

[19] Tyto závěry vycházejí z prejudikatury, na kterou odkázal stěžovatel i krajský soud. Konkrétně v odkazovaném rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“

[20] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s názorem stěžovatele, že v řízení o námitkách není správní orgán oprávněn řešit otázku vyznačení doložky právní moci, není-li sám tím orgánem, který dané rozhodnutí vydal. Jak vyplývá z citované judikatury, správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů zkoumá mj. to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu). Jak správně uvedl krajský soud, existenci doložky právní moci správního rozhodnutí nelze

považovat za absolutně nezpochybnitelnou náležitost rozhodnutí, jestliže její správnost byla v řízení o námitkách zpochybněna. V situaci – jaká nastala i v projednávané věci – kdy se tvrzená nezpůsobilost podkladu pro záznam bodů dotýká právě doložky právní moci, správní orgán nemůže bez dalšího úspěšně argumentovat toliko tím, že rozhodnutí je opatřeno doložkou právní moci. Taková argumentace správního orgánu je argumentací v kruhu a nelze než souhlasit s krajským soudem, který ji označil za nepřesvědčivou.

[21] V projednávané věci žalobkyně v řízení o námitkách nenapadala skutkovou stránku označeného přestupku, ale to, že rozhodnutí o něm nemělo být v důsledku tvrzeného nesprávného postupu při doručování opatřeno doložkou právní moci. Žalobkyně tedy zpochybnila vykonatelnost označeného rozhodnutí a jeho způsobilost být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Žalovaný k rozhodnutí o přestupku, jehož doručení bylo žalobkyní od počátku řízení zpochybňováno, ve svém rozhodnutí ze dne 23. 6. 2016 pouze uvedl, že podání podnětu k přezkumnému řízení, které žalobkyně učinila, není předběžnou otázkou řízení o námitkách proti záznamu bodů, neboť existuje pravomocné rozhodnutí, na jehož základě byl záznam v bodovém hodnocení řidiče proveden. Zákonnost podkladového rozhodnutí není předmětem řízení o námitkách. Žalovaný neshledal žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a ztotožnil se s odůvodněním prvostupňového správního rozhodnutí. Argumentace správního orgánu se tak zcela míjí s podstatou námitek žalobkyně, nadto vychází z nesprávného předpokladu, že existence doložky právní moci správního rozhodnutí je v řízení o námitkách absolutně nezpochybnitelná.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti dává krajskému soudu sice za pravdu, že žalobkyni primárně nešlo o skutkovou stránku přestupku, současně dále rozvíjí a odůvodňuje své právní posouzení otázky týkající se doručení předmětného rozhodnutí o přestupku. K této argumentaci, která však není obsažena v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného (stěžovatele), ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nelze nyní přihlížet. Stejně tak k obdobné argumentaci obsažené ve vyjádření stěžovatele k žalobě nemohl přihlídnout ani krajský soud. Nutno zdůraznit, že při přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného v řízení o žalobě krajský soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Lze sice souhlasit se stěžovatelem v tom smyslu, že v případě zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost nebylo pro krajský soud zcela nezbytné vyčkat rozhodnutí o podnětu žalobkyně k zahájení přezkumného řízení Ministerstvem dopravy, krajskému soudu však nelze vytýkat, pokud tak z procesní opatrnosti v projednávané věci učinil.

[23] Skutečnost, že Ministerstvo dopravy dospělo k závěru, že podkladové rozhodnutí, jehož doručení, resp. nabytí právní moci bylo v řízení o námitkách zpochybněno, bylo v souladu se zákonem, nemůže stěžovatele zprostit jeho povinnosti jako správního orgánu vypořádat se s námitkami účastníka řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje jeho námitky za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109). V opačném případě správní orgán může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], což se v projednávané věci stalo. Jak uvedl již krajský soud, respektování těchto zákonných požadavků platí o to více pro rozhodnutí vydané v odvolacím řízení, kde účastník řízení namítá konkrétní rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a povinností odvolacího správního orgánu je těmito námitkami se zabývat, přezkoumat je a náležitě je vypořádat (§ 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že námitky vznesené žalobkyní zpochybňují konkrétní správní rozhodnutí jako podklad pro záznam bodů. Úkolem odvolacího orgánu je reagovat na odvolací námitky odpovídající a přesvědčivou správní úvahou. Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán pouze doplnil argumentaci

správního orgánu prvního stupně (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25).

[24] Pokud stěžovatel argumentuje, že výsledkem řízení bude, že vydá nové rozhodnutí o odvolání, které tentokrát v souladu s pokynem krajského soudu toliko podrobněji odůvodní, pak nelze než konstatovat, že přesně taková povinnost – tj. vydat bezvadné a přezkoumatelné rozhodnutí – plyne stěžovateli jako správnímu orgánu ze zákona (§ 68 odst. 3 věty první správního řádu). Krajský soud tuto povinnost správního orgánu nemohl svým právním posouzením v řízení o žalobě suplovat a v situaci, kdy správní orgán své rozhodnutí řádně neodůvodnil, nemohl krajský soud právní názor žalovaného správního orgánu v řízení o žalobě ani plně přezkoumat.

VI. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na předeslané Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel se svou kasační stížností neuspěl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Současně je povinen nahradit náklady řízení o kasační stížnosti procesně úspěšné žalobkyni. Tyto náklady sestávají z jednoho úkonu právní služby v částce 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) a paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení tedy činí 3.400 Kč. Tuto částku soud zvýšil o 714 Kč připadající na DPH, kterou je advokát žalobkyně jako plátce povinen odvést. Celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu